

Obyčejná práce a jak ji posvěcovat (II): Klobouky

Donata je návrhářka klobouků ve známé dílně v Římě. Mnohé z jejích návrhů se používají v mezinárodních filmových produkcích.

07.11.2020

Ve spoustě filmů používají herci kostýmy, kde částí oblečení je pokrývka hlavy. Jedná se například o široké klobouky, korunky, čelenky nebo přilby různého tvaru.

Práce Donaty spočívá právě v návrhu těchto kousků oblečení. Často jí pomáhají velcí návrháři z Hollywoodu a i z jiných částí světa: „Potom, co jsem pracovala 15 let ve svatebním ateliéru -vysvětluje Donata-, mě zaměstnali v dílně specializované na klobouky.“

Od karnevalových šatů ke svatému Janu Pavlu II.

Co je třeba dělat pro to, aby se stal někdo návrhářkou? Nu, jak je tomu i u mnoha dalších profesí, může přijít vhod vrozená predispozice: „Moje matka měla šicí stroj -říká Donata- a když jsem byla ještě mladá, navrhovala jsem pro své synovce masky. Při jedné příležitosti jsem jela do Říma na prázdniny a jedna moje neteř mě přesvědčila, abych si tam našla práci: viděli, že jsem manuálně zručná a tak mě zaměstnali.“

Měla štěstí, že navrhovala klobouk pro papeže Jana Pavla II. V Římě

poznala jednoho člověka z Opus Dei, numerářku auxiliar, která se chodívala koupat na stejné místo jako Donata: „Přivedla mě do centra Oikia -vzpomíná Donata- a zapůsobilo na mě, když jsem tam viděla tolik radostných lidí, kteří se snažili být šťastní tam, kde právě byli, v práci, na svém místě. Brzy potom jsem požádala o přijetí do Opus Dei jako přidružená.“

V té době pracovala Donata v kadeřnickém salonu s výrobou klobouků a svatebních šatů a měla štěstí, že pracovala na klobouku pro papeže Jana Pavla II. Po smrti majitele salonu zaměstnal Donatu Laboratorio Peironi, kde až dosud pracuje.

Drsný svět profesionálů

I když je to kreativní profese, pracovní prostředí, kde se Donata pohybuje, je velmi drsné. Je tu velká konkurence, jak mezi kolegy, tak

mezi dílnami, a plat není nic zvláštního. Na druhé straně není zvykem, že by se odvedená práce nějak oceňovala, ale když už k tomu dojde, těžko se zapomíná na dojetí, které to vyvolá: „Jako tehdy - vzpomíná Donata-, když jeden návrhář, který získal Oscara za nejlepší kostým, mi za můj návrh poblahopřál.“

Když jsem začala pracovat v nové dílně, neskrývala jsem, že jsem křesťankou, a snažila jsem se předávat krásu své víry svým kolegyním. Oplátkou jsem sklízela hlavně kritiku. Na začátku -přiznává Donata- mě tyto komentáře působily bolest, ale za čas jsem na to reagovala s úsměvem a nepřikládala jsem tomu žádnou důležitost. Přicházely ovšem i těžké chvíle: například když jsem našla obrázek svatého Josemaríi, který jsem měla položený na pracovním stole, roztrhaný na kusy, nebo když se

ztratil křížek, který jsem měla v krabičce, a který mi měl být upomínkou obětovat svou práci na konkrétní úmysly.“

Špendlíčky růžence

Jako všichni pracující lidé, i Donata má věci, kterým přikládá větší důležitost: „Líbí se mi květiny a když se mají udělat květiny z látky, například pro dámský klobouk, zazáří mi oči.“

V dílně nejsou žádná okna a světlo je jen umělé, proto se musí přinášet světlo z domova: „Snažím se chodit každý den na mši -vysvětluje Donata- a vím, že tato milost se musí určitým způsobem sdílet s ostatními, nemůže být jen pro mě. Dělán práci, která se mi líbí, a snažím se mít vždycky dobrou náladu. Někdy se při práci modlím růženec: zabodnu deset špendlíků do jehelníčku a vytahuji jeden po druhém při každém zdrávasu.“

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/obycejna-prace-a-jak-ji-posvecovat-klobouky/> (22.03.2026)